

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I. Hidegkúti-út 123/a.

I. Móz. 5:21—6:3.*

Sok minden van kifejezve ezekben a versekben abból, ami az emberi lelket foglalkoztatja. Az első, ami előttünk áll, egy Istennek kedves élet: Énokh. Az emberiség két részre oszlott. Az egyik csoport a gyilkos Kain leszármazottja, a másik csoport út-törője Ábel, engedelmes, Istennek kedves életével. Énokh Ábel csoportjához tartozik.

Istennel járnai ítéletet és kegyelmet jelent. Mert Isten bünt-gyűlölő szent Isten, látja azt, amit az ember nem lát. Ő a szívet nézi. Istennel járnai annyit tesz, mint szüntelen világosságban és engedelmisségben járnai. Istennel sötét, komor, engedetlen szívvel járnai nem lehet. Kain sötéten, lehorgasztott fejjel járt. Isten figyelmeztette, de hiába, mert önző gondolataival járt s ezért lett lassan gyilkossá.

Vannak emberek, akik nem engedik magukat figyelmeztetni, hanem a maguk gondolataival vannak elfoglalva éjjel és nappal. Nem Istennel járnak, hanem magukkal és az ördöggel. Szégyeld magad, ha keresztyén létedre te is így teszel! Mert ha Istennel jár-nál, nem állnál szóba magaddal és az ördöggel. Aki Istennel jár, az az engedelmisség, alázatosság, szeretet útján jár. A kísértést nem zárhatjuk ki az életünkéből, de hogy a kísértő megejtessen, az tőlem függ. — Énokh engedelmes lélek volt s így lehetséges szá-mára, hogy Istennel járjon.

Halj meg önmagad számára, akkor lesz nyugalmad, békessé-ged. Gazdag leszel, nem szűkölködsz, megérted az Igét: »Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek«.

Lehet valaki Isten gyermeke s mégis engedetlen Istennel szemben. Elmegy Hozzá, kéri ezt és kéri azt, s Isten kegyelme sok mindent megad. Kainnal is milyen kegyelmes volt Isten. Nem engedte, hogy meghaljon, adott néki kegyelmi időt.

Aki az engedetlenség útján jár, az hiába mondja, hogy Isten gyermeke, nem használ senkinek, mert az ilyen élet nem vonzó

* Megboldogult főnöknőnk, Pauer Irma, áhitata után készült vázlatos jegyzet.

s ő maga sem boldog. Járjunk abban a hitben, hogy Isten tud, lát mindent, ismeri a legrejtettebb indítóokokat is s egyszer nyilvánvalóvá lesz minden.

Ha hűségben az Urral jársz, egyszer majd az Urral lesz a helyed. Lesznek olyanok is, akiknek azt mondja: Nem ismerlek. Hiába mondják akkor: nagy és hatalmas dolgokat cselekedtünk a Te nevedben. Az ördög is tud hatalmas dolgokat cselekedni. Lehet, hogy sokan lelkesednek rajta, de mégsem a Lélek cselekedetei ezek.

Legyen életünk halálosan komoly kérdése az, hogy az Urral járjunk. Az ilyen lélek nem tűr meg semmi bűnt, iszonyodik a maga és az ördög társaságától.

Bár a mi életünk végén is el lehetne azt mondani: Istennel járt; Isten magához vevé!

Emberek, akik a világot mozgatják.

Genezáret tavánál néhány zsidó halász egész éjszakai eredménytelen munka után, hajóikat a partra vonva, hálóik rendbehozásával voltak elfoglalva. Egyszerű emberek Kapernaumból és Betsaidából valók, akik verejtéssel keresték meg mindennapi kenyerüket. Mi jelentőségük, beleszólásuk volna a világtörténelembe?

Krisztus után 28-ban Tiberius császár uralkodott itt a földön, a zsidó provinciának pedig Pontius Pilátus volt a helytartója. Róma császára, előkelő udvarával, az athéni tudósok és bölcselkedők a maguk filozófiájával, — ezek azok az emberek, — így gondoljuk mi — akik e világ történelmét irányítják. *Emberi ítélet ez, az Ur másként ítél!*

A cézárok hatalmas palotái romok alatt hevernek. Tudósok, akik felfedezéseikkel látszólag halhatatlan érdemeket szereztek maguknak, ma hol vannak? De azoknak az egyszerű halászbembereknek a cselekedetei, akik Isten Fia parancsára levetették hálóikat

fogásra, ma 2000 év után is döntő jelentőséggel bírnak.

Hogyan lehettek ez egyszerű halászbemberekből világtörténelmet irányító, e világ életére befolyást gyakorló emberek? *Az engedelmességük által!*

A betsaidai halászok hiába fáradtak egész éjjel. Ekkor lépett be az életükbe Jézus. Az Ő szavára vetik le újra hálóikat. S a csodálatos halfogás eredménye nem önbizalom lesz s nem ők lesznek naggyá általa. »Eredj el éntőlem, mert én bűnös vagyok, Uram!« Péter tudta, hogy ami történt, Isten hatalmas keze által történt. Így lehetett olyanná, aki által Isten e világot megmozgatta.

Ezek az emberek azok, akik által Isten ma is nagy dolgokat cselekedhet, kik által ma is mozgathatja, irányíthatja e világot. *Légy te is ilyen emberré!* Ha Jézus szavának engedelmeskedsz, ha az Ő cselekedetei által nem a magad dicsőségét munkálsz, hanem még inkább meglátod bűnösségedet, akkor — csak is akkor — használhat fel Isten téged.

Az Úr kezében . . .

Egy kis kép ragadta meg figyelmemet, melyet még megboldogult főnökasszonyunk, Pauer Irma hozott németországi útjáról. Egész egyszerű kis virágok napsugaras réten, a virágok kelyhében harmatcseppek. A kép alá az a mondás van írva: »Az Úr kezében« . . .

Nékem sokat mondott ez a kis kép.

Az Úr kezében . . . megkapja a kis virág, amire szüksége van: napsugarat, friss harmatot. Az Úr kezében . . . nem árt néki viharzúgás, felhőszakadás, nem a perzselő nap, a szárazság. Az Úr kezében . . . mindig üde, másokat megörvendeztető, biztató, az Úr felé mutató.

Igy volt annak élete is, kitől a képet kaptam: mindig az Úr kezében. Mikor ezt a képet küldte, az volt a célja, hogy azt is az Úr kezébe tudja, akinek küldte. Biztató, szerető, gondoskodó anyai szeretetével az Úr felé vonja. Ő már ott van, most már teljességgel az Úr kezében . . . »Mert az Úrnál lenni mindennél jobb.« A képcske azonban beszél és amit mond, azt olyan jó megérteni.

Szeretnék én is mindent megérteni . . . Mindent az Úr kezéből venni s mindent Nála letenni, így életem mindenben bővülködő és túláradó lesz.

Jövel te is Testvérem! Bárki vagy, kapcsoljuk össze vágyunkat, legyünk az Úr kezében . . .

S. O. d. t.

Szégyen, ha az ember minden nap beszél a kegyelemről, és mégis megmarad ugyanazokban a bűnökben.

Trudel D.

ÖRÖKSÉG.

Erdő mellett lakom.
S az ágakon
látom, amint repdesnek, szállanak
könnýszívú, kicsiny testvéreim:
a madarak.

*

A Poverello* napfényes nyomán
víg hagyomány
ez a boldog madártestvériség!
Porló szívét
madáröröm csicseregte tele,
s az erdő mély ölére ment vele
elhíresztelni hugoskáinak.
Körülrepdesték. Aztán hallgatag
megülték a virágos ágakat,
s lesték, mint ismerős testvéri szót,
a prédikációt.

Poverello, most én is elmegyek.
A szívemet
madárörömd csicsergi tele . . .
Gondgyótrótt, földhöz nyügzött
emberek

nem értenek.
Titokzatos, idegen nyelv nekik,
hogy a gondjukat Arra vethetik,
Aki madárra, kis virágra mind
alátekint,
gondot visel.
Mosolyognak rajta s nem hiszik el.

Hát hallgassátok ti a szavamat,
hugaim, madarak.
»Testvérkéim, örüljeteek velem!
A kegyelem
bizony széppé teszi az életünk!
Csak röpködünk, csicsergünk, érezünk,
s nem éhezünk.
Fagy és hideg
nem árthat az Úr kicsinyeinek.
Mi rábízunk magunk
s bizony gondtalan, gazdagok vagyunk.
Kegyelme örök oltalma alatt
hála daláról tud csak az ajak.
Csicseregjeteek boldogan tovább,
hugaim, madarak.«

És hallom is: gondtalan csicsereg
minden nap a madártestvérsereg.
sok őszi, tarka, szépruhájú fán.
Megértenek! Mindig megértenek!
Őrzöm örömmel örökségemet
s vígan megyek
a Poverello napfényes nyomán.

B. E. d. p. t.

*) Poverello, magyarul Szegényecske. Szent Ferencet szokták olaszul így nevezni.

Lábak nélkül.

A következő megrázó esetet hallottam:

Mindenki tudta, hogy nincs lába. Életének egy rettenetes órájában a vonat elé vetette magát, hogy eldobja magától azt az életet, mely előtte nem bírt már értékkel. Nyomorúságának az emberi szív mélyében gyökerező bűn volt az oka. Valaki, akire életét rábízta, rútol megcsalta és mindenéből kifosztotta. Elhagyatva, kétségek között, segítség nélkül ment ki a pályaudvarra. A mozdonny elindult, s ő a robogó vonat elé vetette magát. Elveszítette az eszméletét s amikor hosszú-hosszú idő után felébredt, kórházban, betegágyon találta magát. Csodálkozva nézett körül az idegen teremben. Fel akart emelkedni s ajkát elhagyta egy rettenetes jankiáltás. Ez a jaj a szív mélyébe hatolt, betöltötte a termet. Ez a jaj egy kétségbeesett, nyomorúságban tehetetlenül vergődő szívből tört elő.

Mind a két lábát levágta a vonat!

Tombolt keserűségében és fájaldalmában úgy, hogy külön szobába kellett elhelyezni, mert a betegek nem bírták hangos kifakadásait.

Egy diakonissza testvér ápolta, aki szívét egészen Jézusnak adta, Ővele járt, Néki szolgált s másokat is erre az útra vágott elsegíteni.

Az első időben a testvér szóhoz sem juthatott. A beteg semmiről sem akart hallani. De a testvér tudott várni s Jézusnak beszélni róla. Eljött az a nap, amikor végre megszólalt az asszony: »Nyomorék vagyok. Óh, miért nem haltam meg inkább, hogyan élhetek lábak nélkül tovább?!»

»Mire használta eddig a lábát?«
 »Reggel dolgozni mentem.«
 »És azután?« — »Esténként táncoltam, azután ittasan, sírva bolyongtam keresztül-kasul az utcákon.«
 »És ha ma ép volna a lába?« —
 »Könnyáradat tört elő szeméből: »Soha nem tudtam, hogy más élet is van. Tiszta, szent élet. Nem mennék oda soha többé!«
 A testvér gyöngéden kezébe fogta a lázas, remegő kezeket: »Egy út van még, amelyen járhat. Ez az út a legjobb, a legdicsebb, ezen az úton egészséges lábbal valószínűleg soha nem járt volna.«
 A beteg felfigyelt. S a testvér beszélni kezdett néki arról az útról, amelyen a bűnös nő ment, amelyen járhatott a gutatütött is bénán és betegesen, mert ez az út Jézushoz vezetett. Meghallhatta az Ur szavát, amely lecsendesíti a sajtó szívet: »Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.«

Az asszony elcsendesedett. Ezen az éjszakán nem jött álom a szemeire. S eljött az a nap is, amikor a beteg, nyomorult lélek az Ur lábainál esett: »Uram, könyörülj rajtam!«

»Ez a legszebb út, amelyen én járok« — mondotta ez a beteg asszony néhány hónap múlva. »Járom és soha el nem fáradok.«
 Örömmel beszélte el másoknak is, hogyan jutott el lábak nélkül is Jézushoz. Sokak számára volt útmutató és vezető, dacára annak, hogy mindkét lába hiányzott. Szívében élő hit volt!

A talentom.

(Máté 25:21—23.)

Óh add, hogy a talentomot,
 Mit nékem jószágod adott,
 Híven használjam óh Atyám!
 S beváltva majd ígéreted
 Igy mondd ki rám ítéleted:
 »Nagyobbra bízlak ezután!«

Kicsiny szolgálat.

Hatalmas óceánjáró siet tova a tenger mély vizén. Körülötte és rajta minden csendes. A nagy vizek felett kiterítette fekete szárnyát az éjszaka. A hajó utasai nyugalomra tértek. Csak a szolgálatot teljesítő legénység végzi zajtalanul munkáját, hogy ne zavarja az alvók pihenését. Egyszerre csak nagy sürgés-forgás, kiabálás támad a hajón. Az utasok felriadnak álmukból. Egy idő múlva örömkialtás hallatszik s újból csendes lesz minden. Mi történt? Egy matróz beleesett a vízbe. A legénység azonnal a mentési munkálatokhoz kezdett. Egyik mentőőv a másik után repült a vízbe, de még a hirtelen előkerített fáklyák világánál sem tudták megláttni a vízbeesettet. A nagy zajra felébredt az egyik kabin lakója és azonnal kiugrott az ágyából. Leakasztotta lámpáját a falról és odatartotta a kabin ablakába. A kicsiny lámpa fénye odavetődött a hullámokkal küzdő emberre, aki még idejében megragadta a most már jó helyre dobott mentőövet. Meg volt mentve.

Kicsiny szolgálat. Egy lámpának az ablakba tevése s egy emberélet menekült meg általa.

Valóban nincs áldás nélkül életünk egy olyan napja sem, amelyen velünk és mellettünk van Az, aki azt mondta magáról: »Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön!« Áldás nélküliek csak azok a napok, amikor elfelejtkezünk Istenünkről és Megváltónkról, amikor parancsolatait nem tartjuk meg, amikor életünket saját akarataunk s elgondolásunk szerint igazgatjuk, vagy a világ bűnös szokásaihoz szabjuk.

Megmentett és megmenekült.

Friss hóval borított magas hegyen akart átkelni valaki. Óvták az úttól, de megmaradt szándéka mellett. Ekkor arra figyelmeztették, hogy ha kimerül az útban s jól esnék egy kis pihenés, egy kis álom, ne engedjen a kísértésnek, mert nem fogja többé a szemét kinyitni. Megindult. Eleinte bátran, vidáman haladt. De estefelé a növekvő hideggel erényesztő bágyadtság kezdett erőt venni rajta. Összeszedte minden erejét, de nem sikerült néki úrrá lenni a végzetes kimerültségen. Mégis csak le kell ülnie, hogy egy kissé pihenjen. Ebben a döntő pillanatban megbotlott, valami feküdt az úton. Nem kő volt, bár a kő sem lehetett volna hidegebb. Lehajolt és látta, hogy félig a hóba temetett emberi test fekszik előtte. Élesztgetni kezdte. Dörzsölte a kezét, mellét, homlokát, rálehelte a merev, hideg ajakra. Hosszas erőfeszítések után vissza is tért a megdermedt testbe az élet. S míg a másikat életre keltette, érezte, hogy saját testébe is új élet, új erő, melegség és frissesség árad. Mentett és megmenekült.

Az álkeresztyének között ezren vannak, akiknek több bálványjuk van, mint a pogányoknak.

★

A tolvajnak nem használ az, ha húsz évig is kesereg azon, hogy lopott. »Ne lopj többet!« Ez az igazi bünbánat, amely hasznára van. A bünt felismerni, bevallani és elhagyni, ez az igazi megtérés.

★

Sokan vannak, akik imádkoznak ugyan, de nem engedik magukat összetörni és semmivé tenni.

Trudel D.

K Ü L M I S S Z I Ó.

Bálványünnep.

Nanchungtól keletre a Lin-lin hegyen minden évben háromnapos bálványünnepet tartanak. Amikor a hegy körül 50 kilométernyire mindenfelé nyüzsgött a nép s falusiak, főként asszonyok indultak ezrével megmászni a hegyet, Sch. Elza testvér és Li bibliásasszony is csatlakoztak a tömeghez. A zarándokok piros gyertyákat, füstölőszeret és papírpénzt cipeltek. Isten szolgálai evangéliumokat, képeket s hitre segítő iratokat vittek. Ha a zarándokok megpihentek, ők is megpihentek. »Ti is áldozni akartok?« — kérdezték tőlük. »Nem, mi csak azért megyünk veletek, hogy megmutassuk az utat az igaz Istenhez, aki egyetlen Fiát hozta áldozatul értünk, annyira szeretett.« S már meg is indul egy nagy érdeklődést keltő beszélgetés. A hegy csúcán terrasz-szerűen helyezkedik el a három templom. A nagy, bejáratul szolgáló templomban vezetik a papok a bálványkönyvet, jó pénzért beírják a látogatók nevét. Ezek a papok ismerték már a misszionáriusnőt és szívesen elfogadták tőlük az iratokat. »Irasátok hát be a neveteket!« — tolongtak hátul az asszonyok. »Nem! A mi nevünket már beírta az Ur Jézus az élet könyvébe« — hangzik a felelet. De erre már úgy a papok, mint az asszonyok tudni szeretnék, miképen megy ez végbe. Megint alkalom a bizonyágtételre. S ilyen alkalom még nagyon sok kínálkozik. Az egyik pap papírszalvétákat árul. Kelen-dő cikk. Alig győzi az árusítást. A sárga papírszalvétákkal azután elkezdik az asszonyok végigtöröl-

getni egyik bálványuk csupasz testét. »Mire jó ez?« — »Hogy semmi testrészünk ne betegedjék meg.« — »Akkor becsukhatjátok a gyógyszertáratok s a doktoraitoknak nincs többé semmi dolga?« »Óh, dehogy, folyton betegséggel küzdünk.« — »De mi tudunk olyan Megváltóról, aki minden bűnünket, betegségünket, fájdalmunkat magára vette. Beszéljünk Róla nektek?« — A közepe templomban csaknem elviselhetetlen a hőség. A bálványok körül maró füsttel ég a sok papírpénz. Az egyik gazdag kínai asszony után kosárban cipeli a füstölőszer a szolgál, s hogy könnyebb legyen a terhe, túlságos bőkezűen bánik vele. Az asszony feddi: »Ha a kisebb isten elé ennyi pénzt vetsz, mi marad a nagyobbaknak? Annak az istennek ott a sarokban adtál-e valamit? Egyet se feledj ki, de egyiknek se adj túlságosan sokat.« S mikor a füstölőszer kevés volt, ezzel az utasítással küldte venni a szolgát: »Csak a legolcsóbb fajta vedd. Papír, az papír, az istenek ügyse tudják, olcsóbb, vagy drágább ég-e előttük. Mindenhogyan csak hamu marad.«

A felső templomban Isten szolgálai is megpihentek. Kimerülve érkeztek oda a zarándokok. Hányszor vetették már addig a földre magukat, hogy csak semmit el ne mulasszanak. S ha azután holtfáradtan odafent ülnek, megtéve mindent, amit ember megtehet s mégis üres szívvvel, a oúnbocsánat, az örök élet bizonyossága nélkül, — akkor érkezik el a legjobb alkalom hirdetni nekik a Megváltót, aki utat nyit váltságával az örök atyai házba.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Szept. 16. II. Thess. 2:13—3:5. *Dán. 2:13—23.* Dánielnek világosságot és bölcseséget ad Isten már annak meglátására is, hogy elhamarkodott dolog volna a király egyetlen parancsolatát végrehajtani. De bölcseséget ad arra is, hogy meg tudja ismerni a király álmát és megérteni annak megfejtését. Imádkozással készül erre, s nem csak önmaga imádkozik, hanem társait is felszólítja, hogy kérjék Istentől a titok megfejtését, hogy nekik is el ne kelljen veszniök. Nagy erő van abban, ha Isten hívó gyermekei egyakarattal könyörögnek valamiért.

Szept. 17. II. Thess. 3:6—18. *Dán. 2:24—35.* Milyen csodálatos, hogy Dániel előtt nem csupán egy, előtte már elbeszélte álom jelentősége lett világossá, hanem maga az álom is, amelyre Nabukodonozor maga sem emlékezett vissza, s nem tudott róla egyebet, csak azt, hogy őt nyugtalanná tette. Dániel tudta, kitől kell a bölcseséget kérni, tudta, hogy nem ő benne van a bölcsesség, tudta, hogy ő is csak ember, mint a többi, de tudta azt is, hogy van Isten az égben, aki a titkokat megjelenti. Ehhez az Istenhez fordult tehát, s íme az álom úgy előtte állt, mintha csak ő maga álmodta volna. El tudta azt mondani az ámuló királynak.

Szept. 18. Filemon. *Zsolt. 75:5—8.* Istent sokan elfogadják »jó Isten«-nek, aki mindent elnéz, minden fölött szemmet hűny, úgy, hogy az ember élhet úgy, ahogy neki tetszik s végül mégis igényt tarthat a mennyországra. Hogy Isten »bíró« is, arra nem gondolnak, s ha ilyesmit hallanak, nem akarják elfogadni. Nem hiszik el, hogy ők bűnösök s nem tudják, hogy legnagyobb bűnük éppen az, hogy a magok igazságával kérkednek. Fejüket fölemelik, szívöket megkeményítik, nem akarják magokat megalázni. De Isten a kevélyeknek ellenáll és megalázza őket, s csak azokat magasztatja föl, akik magukat megalázzák.

Szept. 19. Luk. 14:1—11. *Ef. 4:1—6.* *Máté 12:1—8.* *Zsid. 4:9—13.* A szeretet sokszor szenvedéssel jár, mert a szeretet önmegtágadás. A testvérekkel való közösségben úgy tarthatjuk meg a Lélek egységét, ha »elszenvedjük« egymást, vagyis, hordozzuk egymás hibáit és gyengeségeit. Alázatosság, szelídség és hosszútűrés kell ehhez, de az Úr megadja ezt azoknak, akik

Őt igazán megismerték, mint egyetlen Urat, egyetlen Atyát, s tudják, hogy Isten nem csak az ő Uruk, az ő Atyjuk, hanem mindazoké, akik hit által az övéi.

Szept. 20. Títus 1. *Dán. 2:36—49.* Mindaz, amit Isten Dániel által Nabukodonozornak, mint az álom értelmét, megjelentett, a történelem folyamán valóban beteljesedett. Isten mindent bizonyára azért jelentette meg a királynak, hogy figyelmeztesse őt arra, hogy a földi királyságok múlandók, neki is keresnie kell az örökkévaló Királyt. S Nabukodonozor meg is értett ebből valamit, ha egészen nem tudta is felfogni sötét, pogány elméjével. Hangoztatta, hogy Dániel Istene az igaz Isten, de mégis Dániel előtt borult le és őt imádtá! — Imádkozunk a sötétségben levő pogányokért s azokért, akik igyekeznek közöttük a világosságot terjeszteni.

Szept. 21. Títus 2. *Dán. 3:1—13.* Hogy Nabukodonozor lelkében mennyire benne maradt még a sötétség, az meglátszik abból, hogy bálványképet állíttatott föl és mindenkitől megkívánta, hogy azt imádjá. Pogány lelkeknek természetes az, hogy bálványt imádjának, de azok, akik ismerik az egy igaz Istent, visszariadnak az ilyen gondlattól. Dániel és társai sem borulhattak le az arany állókép előtt. Inkább válsztották a király haragját, mint Istenök megtagadását. Így tesz-e ma minden keresztyén? Nem visz-e rá sokakat az emberektől való félelem arra, hogy meghajoljanak a névleges keresztyének bálványai előtt?

Szept. 22. Títus 33. *Dán. 3:14—20.* A három zsidó ifjú nem csak a királytól nem félt, hanem a szenvedésektől sem. Készek voltak bemenni az égő tüzes kemencébe, mert hittek az ő Istenökben. Hitték, hogy Isten még a tüzes kemencében is megőrizheti őket és kiszabadíthatja onnan. De hitüket nem kötötték ehhez a csodához. Ha Isten megengedné, hogy a tüzes kemencében elpusztuljanak, akkor sem fognak megtántorodni hitökben. Hiszen a tűz csak a testöket emésztheti meg, a lelkökben nem ejtethet kárt. Azt attól a tűztől kell megóvni, amely azokat emészti meg, akik Istent megtagadják.

Szept. 23. *Máté 5:1—16.* *Dán. 3:21:30.* A három ifjú hite megkoronázott. Nem égtek össze a tüzes kemen-

cében, mert velők volt a negyedik, aki megoltalmazta őket, Istennek szent Fia. Nem csak lelkök maradt épségben, hanem testök is, csak a köteleket emésztette meg a tűz, úgy hogy szabadon járkálhatott. Nabukodonozornak pedig újra megadatott, hogy meglásson valamit Isten dicsőségéből s ez újra arra a vallástételre indította, hogy a Sidrák, Misák és Abednego Istene az igaz Isten. Bár megmaradt volna ebben a hitben! Bár ne kellett volna őt Istennek nehéz útakon vezetnie, míg végre igazán megalázta magát!

Szept. 24. Máté 5:17—26. Dán. 3: 31—4:15. Nabukodonozor nem maradt még abban a hitben, amely a három ifjú csodálatos megmenekülése alkalmával támadt föl benne, s Istennek újra álom által kellett őt figyelmeztetnie. S ekkor eszébe jut neki, hogy évekkal ezelőtt Dániel fejtette meg egy álmát s most ismét őt hívhatja. Ez a hitetlen emberek szokása. Mikor nyugodtan, baj nélkül folyik az életök, akkor semmi szükségük sincs Isten hívó gyermekeire, el is felejtkeznek róluk, de ha bajba kerülnek, ha valamilyen nem tudnak eligazodni, akkor eszökbe jut egy-egy tapasztalatuk, amit velök tettek s újra rájok szorulnak.

Szept. 25. Máté 5:27—37. II. Krón. 1: 7—12. Nem minden imádság kedves Isten előtt. Önző kéréseket nem teljesít. De önzetlen imádságra, amilyen Salamoné volt, gazdagon megfelel. Salamon a maga számára tulajdonképpen semmit sem kért, mert a bölcseséget nem azért kérte, hogy avval a saját dicsőségét emelje, hanem népe javáért, hogy ezt a nagy népet jobban és helyesebben tudja kormányozni. S annak, akinek szeme előtt a mások java lebeg, Isten bőven ad saját maga számára is.

Szept. 26. Máté 22:34—46. I. Kor. 1:4—9. Márk 10:17—27. Jak. 2:10—17. »A törvény betöltése a szeretet« ezt látjuk Jézusnak ezekből a szavaiból is. Ha igazán szeretünk valakit, Istent, vagy embereket, akkor igyekszünk az ellen nem vételni és így betöltjük a parancsolatot. A farizeusok a parancsolatokat csak külsőleg töltötték be, mert szeretet nem volt bennök, azért igyekeznek Jézust mindig sarokba szorítani fogas kérdésekkel. De Jézus mindenre meg tud felelni, ők ellenben nem a Jézus kérdéseire.

Szept. 27. Máté 5:38—48. Dán. 4: 16—24. Nabukodonozor álmában súlyos ítélet volt megjelentve számára. Maga a bátor Dániel is megrettent arra a gondolatra, hogy neki kell közzölnie ezt az ítéletet a királlyal. De Dániel nem az az ember volt, aki meghátrál a nehéz kötelesség elvégzésétől. Isten bizta azt reá s ő teljes igazsággal föltárja a meglátott igazságot a király előtt. Felfuvalkodásáért bűnhődni kell Nabukodonozornak és súlyos ítéleten keresztül kell eljutnia a bűnbánatra, megalázkodásra, megújulásra. S mindez beteljesedett.

Szept. 28. Máté 6:1—15. Dán. 4: 25—34. Hogy Nabukodonozornak mennyire szüksége volt Isten sujtó veszszejére, az abból is látszik, hogy a nagy figyelmeztetés után is megmaradt felfuvalkodottságában, sőt az még magasabbra emelkedett s gögös szavakban nyert kifejezést. S akkor sujt le reá az ítélet. Elméje megháborodik, magaviselete hasonló lesz az állatokéhoz, s nincs számára más mentesség, csak az, hogy végre fölemeli tekintetét az égre s Istennek adja azt a dicsőséget, amelyet eddig a maga számára bitorolt. Hány kevély Nabukodonozor készíti ma is a maga útját a bukásra!

Szept. 29. Máté 6:16—23. Dán. 5: 1—12. Belszár, fájdalom, semmit sem tanult atyja megaláztatásának történetéből, sőt sokkal gonoszabb úton járt, mint az atyja valaha is. Az ő bűntetésének súlyosabbnak kellett lennie. Maga is érezte ezt, mert még nem is hallotta az ítéletet, már csak arra a gondolatra is, hogy ítélet elé kell állnia, borzasztóan megrettent. A rossz lelkiismeret a legbiztosabb és legmegvesztegethetetlenebb vádló. Azt nem lehet elhallgattatni.

Szept. 30. Zsolt. 139. Dán. 5:13—30. Hiába öltöztette Belszár bíborba és bársonyba Dánielt, nem szerezhetett engesztelést a bűnéért. Megalázni nem tudta magát, mint egykor atyja, pedig ő még sokkal inkább megismerhette volna Isten hatalmát és dicsőségét az atyja példájából is. Isten mérlegén megmértett és könnyűnek találtatott. Minket is csak az menthet meg, ha a mérlegen ott van velünk a hitünk által megragadott Megváltó, az igazi engesztelő áldozat, akinek érdeme súlyosabb a mi bűneinknél.

Vargha Gyuláné.